

Lisa Reganová

TEMNÝ ÚKRYT

JAK VYSOKOU CENU ZA DOPADENÍ MONSTRA
MUSÍ JOSIE QUINNOVÁ ZAPLATIT?

Lisa Reganová

TEMNÝ ÚKRYT

Lisa Reganová

TEMNÝ ÚKRYT

JAK VYSOKOU CENU ZA DOPADENÍ MONSTRA
MUSÍ JOSIE QUINNOVÁ ZAPLATIT?

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

HUSH LITTLE GIRL

Copyright © Lisa Regan, 2021

Translation © Kateřina Elisová, 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Z anglického originálu *Hush Little Girl*, vydaného nakladatelstvím Bookouture

v roce 2021, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025
jako svou 10 331. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-8320-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-8319-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-3742-8 (print)

S laskavou vzpomínkou na doktora Chrise Justofina,
který mi zachránil život, a doktorce Katherine Dahlsgaardové,
která zachránila život někomu, koho miluji.

PROLOG

Josie ani Noah se nestačili připravit na náraz. Jelen vystřelil zpoza stromů po jejich levici jako rozmazaná vybledlá hnědá šmouha a jeho tělo se střetlo s přední částí Noahova nového chevroletu v dokonale nedokonalém načasování. Kapota vozu se prohnula dovnitř jako hliníková plechovka od limonády. Noah nestačil zabrzdít a obě jejich těla se vymrštila vpřed. Bezpečnostní pás se Josii na těle napjal, hlavou prudce šklubla dopředu a dozadu a byla dezorientovaná. Zamrkala ve snaze se zasoustředit a jasně myslet. Když se podívala před sebe, viděla pramínky kouře stoupající z pomáčkané kapoty. Noahův hlas k ní přicházel z místa řidiče: „Josie? Jsi v pořádku? Josie?“

Otočila k němu hlavu a sykla bolestí, která jí vystřelila ze zátylku dolů po krku. Noahovi tekla krev z malé ranky na čele. Natáhla k němu ruku. „Krvácíš.“

Otřel si hlavu rukávem bundy. „Jsem v pohodě. Co ty?“

Josie se začala vzpamatovávat a uvědomovat si stav svého těla. Kromě krku se cítila v pořádku. „Vylezu ven.“

Rozepnula si bezpečnostní pás a pokusila se otevřít dveře, ale zasekly se.

„Rám se ohnul. Budeš muset vystoupit na mojí straně,“ řekl Noah.

Odpoutal se, vystoupil a natáhl ruku dovnitř, aby pomohl Josii. Byl konec ledna a počasí bylo už několik dní příšerné. Těžké šedé mraky visely nízko nad Dentonem a občas je poctily popraškem sněhu. Josie zůstala stát na krajnici, přitáhla si kabát těsněji k tělu a podívala se na obě strany klikaté horské silnice. Viděla jen stromy a stuhu asfaltu, která se táhla do dálky celé kilometry oběma směry.

„Jsme přinejmenším pět kilometrů od Harperova vrchu,“ poznamenal Noah.

„Spíš osm.“ Josie ukázala směrem, kam měli namířeno – zpátky do města. „Do města to jsou víc než tři kilometry.“

Denton ležel v údolí ve střední Pensylvánii podél břehů řeky Susquehanna. Většina z jeho třiceti tisíc obyvatel žila v centrální části města, kde byly čtvrti seskupené těsně vedle sebe. Celkově se však město rozkládalo na pětadesát kilometrů čtverečních a zahrnovalo i venkovské oblasti v okolí. Osamělé, klikaté silnice, jako byla ta, na které právě stáli, se vinuly ven z města všemi směry a mířily do hor.

Josie s Noahem přešli k přední části auta, kde ležel na boku jelen a nehýbal se. Nebylo na něm vidět žádné zranění, ale Josie věděla, že náraz pravděpodobně stačil k jeho usmrcení. Udělala ještě několik kroků blíž a zaznamenala, že zvíře nemá parohy a břicho má vyboulené. „Dobrý bože, doufám, že to není březí laň.“

Noah se k ní přiblížil zezadu a položil jí ruku na rameno. „Nechod moc blízko. Jestli je ještě naživu a vyskočí, mohla by ti ublížit.“

Josie se ani nepohnula. Místo toho se dívala na laň a žaludek se jí svíral smutkem. Rozdmýchával staré pocity, které by bylo nejlepší nechat spát.

„Josie, byla to nehoda.“

„Já vím.“ Rozhodně to nebylo poprvé, kdy jeden z nich srazil na silnici zvěř. Ve střední Pensylvánii se podobné nehody stávaly běžně. Nevěděla jistě, proč ji zrovna tahle tolik trápí.

„Myslíš si, že je to znamení, že máme smůlu?“ vyhrkla, když se z oblohy začal snášet ledový déšť.

„Jak to myslíš?“

Otočila se k němu. Podél rány na Noahově čele se do širokého pramínku sbíhala krev a stékala k pravému oku. Znovu si ji otřel rukávem.

Josie vylovila z kapsy džín zmuchlaný papírový kapesník. Volnou ruku mu položila na zátylek a prsty mu vklouzla do hustých hnědých vlasů. Druhou rukou mu přitiskla kapesník na čelo a tlačila na něj. Vydechl obláček vzduchu, který se v chladu zviditelnil. „Právě dokončujeme plánování naší svatby, vrátíme se domů a srazíme jelena. Možná laň, která čeká kolouška.“

Noah jí položil ruce na ramena a usmál se na ni. „Měli jsme už tolik smůly, kolik dva lidi jen můžou pobrat, nemyslíš?“

Josie zvedla kapesník a s úlevou zaznamenala, že se krvácení zastavilo. Spustila paže a podívala se mu do oříškových očí. Znali se přes sedm let, chodili spolu tři roky, a za tu dobu oba mnohokrát zažili peklo. Možná měl pravdu.

Vzal si od ní kapesník a dal jí pusku na čelo. „Nic v tom nehledej. Při tom, kolikrát jsme jeli na Harperův vrch a zase zpátky během posledních tří měsíců, by bylo *divné*, kdybychom nějaké zvíře nesrazili.“ Znovu se zadíval na prázdnou silnici v obou směrech. „Cestou z Harperova vrchu jsem neviděl žádný dům, podnik nebo něco podobného. Nikoho, koho bychom mohli požádat o pomoc.“

Josie vytáhla z kapsy mobilní telefon, aby zkusila zavolat někomu z týmu. Oba pracovali na policejním oddělení v Dentonu, Noah jako poručík a Josie na pozici detektiva. Věděla, že další dva detektivové z oddělení – Gretchen Palmerová a Finn Mettner by jim ve vteřině vyrazili na pomoc. „Nemám tady signál. Ukaž mi mobil.“

Noah jí podal telefon. „Zkus zapnout data.“

Josie se pokusila aktivovat data na obou mobilech, ale neúspěšně. Žádný internet, žádný signál. Přecházela po silnici, držela telefony ve vzduchu, snažila se chytit signál, ale nic se nedělo. Nacházeli se v mrtvé zóně.

Noah natáhl ruku pro mobil a Josie mu ho vrátila. „Zůstaň u auta. Já půjdu pěšky směrem k městu a dál se budu snažit chytit signál. Pokud se mi to podaří, zavolám Gretchen nebo Mettnerovi. Když ne, zastavím u prvního domu, který uvidím, a požádám, jestli můžu použít jejich pevnou linku.“

„Půjdu s tebou,“ navrhla Josie.

„Je zima. Začíná padat déšť se sněhem. Zůstaň v autě, kde budeš v suchu a trochu v teple. Tři kilometry urazím za chvíli.“

Pod kabátem se zachvěla. Ledový déšť byl stále vydatnější. Každá kapka, která se jí rozstříkla do černých vlasů, jí přilepila další prameny k hlavě. Podívala se na auto a zatoužila se vrátit dovnitř. „Máš závrat? Motá se ti hlava?“ zeptala se Josie.

Noah se tiše zasmál. „Nemám otřes mozku, jestli ti zrovna tohle dělá starosti. Nastup si do auta. Pospíším si.“

Josie ho políbila a pak si vlezla na sedadlo řidiče. V autě nebylo o moc tepleji, když teď motor neběžel – a bylo na odpis –, ale bylo v něm krásně sucho. Sledovala Noaha, jak běží po silnici, dokud ho

zmrzlý déšť bubnující na okno neproměnil v rozmazanou tmavou skvrnu. A pak zmizel.

Znovu se snažila zprovoznit svůj mobil, ale neúspěšně. Po několika minutách, co Noah zmizel z obzoru, uslyšela zvuk, při kterém se jí zachvěly vnitřnosti. Vylezla z auta a vrátila se k lani. Ta zvedla hlavu ze země a vydávala vysoké kvičivé sténání, které Josii proniklo až do morku kostí.

Agónie.

„Do prdele.“ Josie se rozhlédla kolem sebe. Všechno v ní chtělo reagovat na zvuk zvířecí bolesti nějakou akcí. Kdyby se jednalo o člověka, klečela by na zemi a poskytovala pomoc nebo alespoň útěchu, což v tomto případě nebylo možné. Nezbyvalo než stát a poslouchat poslední zvuky ubohé laně. Obě byly bezmocné – zvíře i žena. Josie ten pocit nenáviděla víc než jakýkoli jiný na světě.

Než zaregistrovala zvuk vozidla, které se blížilo za ní, sotva už dokázala polknout přes knedlík v krku. Otočila se a uviděla starý bílý pick-up, který zastavil za Noahovým autem. Motor běžel hlasitě na volnoběh. V zadní části uvnitř kabiny nákladáku zaznamenala brokovnici připevněnou ve stojanu na zbraně. Řidička zapnula nouzové blinkry a vyskočila, zbraň nechala v kabině. K Josii mířila žena něco po padesátce, vyšší a s oblými křivkami. Na sobě měla vybledlé džíny, těžké boty a silný kabát do deště. Dlouhé kudrnaté hnědé vlasy jí prokvétaly šedinami. „Jste v pořádku, slečno?“ zeptala se zamračeně.

Josie ukázala na laň a vysvětlila, co se stalo.

Žena natáhla ruku a Josie jí podala tu svou. „Lorelei Mitchellová.“

„Josie Quinnová.“

Josie čekala na záblesk poznání. V Dentonu patřila mezi docela slavné, protože vyřešila několik případů tak šokujících, že je převzalo celostátní zpravodajství. A její sestra-dvojče byla slavná novinářka. Ale Lorelei Mitchellová řekla jen: „Jak je to dlouho, co váš snoubenec odešel?“

Josie vytáhla telefon, aby se podívala na hodiny, ale uvědomila si, že vlastně neví. Laň ji natolik rozrušila, že nesledovala, jak dlouho byl Noah pryč. Měla dojem, jako by na silnici stála sama s tím kvílejícím zvířetem už celé hodiny, ale nejspíš neuběhlo ani pět minut. „Nejsem si jistá. Možná deset, patnáct minut?“

Lorelei ukázala na svoji dodávku. „Naskočte. Bydlím necelý kilometr odsud. A věřte tomu nebo ne, doma mám signál. A taky pevnou linku, ze které si můžete zavolat o pomoc.“

„Neviděli jsme žádné domy,“ podotkla Josie.

Lorelei se usmála. „Já vím. Příjezdová cesta je skrytá. Mám ráda svoje soukromí.“

„Děkuju. Ale jestli to nevádí, tak bych radši počkala na svého snoubence.“

„Obvykle ženám nedoporučuju, aby nasedly do auta k cizím lidem, ale slibuji, že se mnou budete v bezpečí,“ dodala Lorelei.

Josie se nuceně zasmála. „Vážím si toho, ale můžu počkat.“

Lorelei mlčela dost dlouho na to, aby Josiiny uši naplnil pláč laně. Žena přešla ke svému pick-upu a Josiinu pozornost znovu upoutala zbraň, i když nevěděla proč. Ale Lorelei se na brokovnici ani nepodívala. Místo toho se vrátila s fotografií v ruce: skutečnou fotografií na lesklém papíře. Podala ji Josii. „To jsou moje holky. Je jim osm a dvanáct. Čekají na mě doma. Jsme tam jen my, proto to soukromí.“

Musím jim zajistit bezpečí. Pojeďte se mnou. Můžete se s nimi setkat, zavolat si a počkat v teplém a suchém domě, než přijde pomoc. Dokonce vám dám i najíst.“

Naříkání laně se trochu zmírnilo, ale stále bylo hlasité a pronikavé. Josie odtrhla pohled od zmučených očí, chtěla vidět cokoli jiného než umírající zvíře. Zadívala se na fotografii. Obě dívky měly hnědé vlasy po ramena, mladší rovné, ale starší kudrnaté jako Lorelei. „Mladší je Emily, starší se jmenuje Holly.“

Na fotce Holly držela jednou rukou Emily ochranně kolem ramen. Emily se zubila, Holly měla rty sevřené, ale její úsměv působil neméně nakažlivě. Oblékly si stejná trička s kresbou lenochoda, pod kterým stálo: *Moje spřízněné zvíře*. Josie se zasmála.

„Roztomilé, že?“ Lorelei se usmála.

Josie se chystala fotografii vrátit, když si všimla Hollyiných řas. Byly úplně bílé.

Lorelei přistoupila o krok blíž a ukázala na Hollyin obličej. „Díváte se jí na řasy, vidíte? To je v pořádku. Každý si toho všimne. Má poliózu.“

Josie přes nářek laně sotva slyšela. Podívala se na Lorelei. „Prosím?“

„Polióza. Jedná se o genetickou záležitost. Neškodnou. Jde jen o nepřítomnost melaninu ve vlasech nebo řasách. Ona to nesnáší, ale já si myslím, že vypadá nádherně.“

Josie jí podala fotku. „Omlouvám se. Nemůžu... nemůžu se soustředit. Ano, pojďme k vám domů.“

„Nastupte si,“ vyzvala ji Lorelei.

Josie vlezla do dodávky a připoutala se. Lorelei nastoupila a uprostřed silnice třikrát popojela, aby se otočila do protisměru. Stále

slyšely trpící zvíře, a než se Lorelei znovu rozjela, ještě přeřadila do parkovacího módu. „Vydržte chvíli.“

Otočila se a zašátrala v prostoru zadních sedadel. Než se Josie stačila na cokoli zeptat, byla venku z auta s brokovnicí v ruce. Josie se na sedadle obrátila a všimla si dvou krabiček s municí na podlaze vzadu. Jedno balení bylo otevřené a chyběla jedna nábojnice. Prsty udeřila do tlačítka na bezpečnostním pásu, aby ho uvolnila a mohla vystoupit a jít za Lorelei.

Ozval se výstřel, který se rozlehl všude kolem nich. Kvílení ustalo, ale Josie seděla na sedadle naprosto zkamenělá. O několik vteřin později Lorelei znovu nastoupila, připevnila brokovnici do nosiče za jejich hlavami a nabídla Josii úsměv. „Až dorazíme ke mně domů, zavolám komisi pro ochranu zvěře.“

„Vy jste ji zastřelila.“

„Trpěla a nikdo by ji nezachránil. Nikdo ji *nemohl* zachránit.“

Josie na ni zírala s otevřenou pusou.

Lorelei zařadila rychlost a vyjela. „Víte, nemůžete tomu zabránit.“

„Utrpení?“ zeptala se Josie.

Lorelei se zasmála. „No, to taky, ano, ale myslela jsem smrt. Smrt nezastavíte.“

KAPITOLA 1

O TŘI MĚSÍCE POZDĚJI

Josie se na sebe dívala do velkého, volně stojícího zrcadla a stěží poznávala tu ženu, která jí pohled opětovala. Zvolila si jednoduché svatební šaty bez ramínek a s dlouhou krajkovou vlečkou, kterou si mohla přehodit a zachytit u pasu. Její matka Shannon říkala, že šaty vypadají, jako by je nosila řecká bohyně. Josii se líbila jejich jednoduchost a elegance stejně jako volnost pohybu, kterou jí umožňovaly. Jako detektiv policejního oddělení města Denton v Pensylvánii byla zvyklá nosit khaki kalhoty a polokošile. Zdálo se, že práce nikdy nekončí, a šaty si jen málokdy oblékla na jinou příležitost než na pohřeb. Vytlačila tu myšlenku z hlavy a rukama si přejela po bocích. Tohle byl šťastný den.

Otáčela hlavou ze strany na stranu. Její dvojče, Trinity Payneová, slavná novinářka, která žila v New Yorku, s sebou přivezla do Dentonu vizážistku i kadeřnici, aby upravily Josii i její družičky, tedy Trinity, Josiinu přítelkyni Misty Derossiovou a přítelkyni a kolegyni detektiva Gretchen Palmerovou. Vizážistka a kadeřnice odvedly pozoruhodnou práci. Josie měla černé vlasy vyčesané a stočené do drdolu, její pleť zářila, a dokonce i tenká jizva, která se jí táhla po pravé straně obličeje od ucha pod bradu, byla téměř neviditelná.

Fotograf, kterého rovněž vybrala Trinity, poletoval kolem ní a fotil ji ze všech úhlů.

Něčí ruka jí stiskla rameno a v zrcadle za ní se objevila Trinitina tvář. „Vypadáš úžasně. Noah se zblázní, až tě uvidí, jak jdeš uličkou.“

„Vypadám jako ty každý běžný den,“ poznamenala Josie.

Trinity se zasmála a mávla odmítavě rukou. „Ale prosím tě.“

Fotograf pořídil několik snímků obou společně. Trinity spadaly černé vlasy na ramena. Kobaltově modré šaty pro družičku, které Josie zvolila, krásně kontrastovaly s její porcelánovou pleť. A make-up měla jako vždy dokonalý.

Z rohu apartmá, kde seděla u malého kulatého stolku, se zasmála Josiina babička Lisette Matsonová. „Představ si, Josie, s trochou make-upu bys mohla každý den vypadat jako filmová hvězda.“

Trinity se zasmála a natáhla ruku, aby Josii upravila pramen vlasů. „Nejsem filmová hvězda. Jsem novinářka.“

„Která bude mít svůj vlastní pořad na celostátní televizní stanici,“ podotkla Lisette. „Moc ti to přeju, drahoušku.“

Josie se otočila a zvedla na Lisette obočí. „Já si dělám make-up. Jenom ne... tak krycí a výrazný.“

Na druhé straně místnosti stály vedle sebe dvě těžké dřevěné židle se sametovými polštáři určené pro Misty a Gretchen, zatímco na nich kadeřnice a vizážistka pracovaly. Misty držela obličej otočený vzhůru a vizážistka jí podél čelisti roztírala podkladovou bázi. „Pořád jí nabízím, že ji můžu nalíčit, ale vždycky odmítne,“ poznamenala.

„Tolik make-upu do práce rozhodně nepotřebuju.“

Gretchen se vedle Misty zamračila, když jí kadeřnice prsty zajela do hnědých vlasů prokvetlých šedinami, krátkých a rozježených, aby do nich zapracovala pěnu. „To je pravda,“ souhlasila.

„Musím si sednout.“ Josie přešla ke stolku a opatrně se posadila naproti Lisette. Natáhla se k míse s čerstvým ovocem, kterou od hotelu dostaly jako pozornost, ale Trinity k ní přiskočila a plácla ji přes ruku. „Ne. V těch šatech žádné jídlo. Až po obřadu.“

„To si ze mě děláš srandu.“

Trinity ji sjela nemilosrdným pohledem. „Víš dobře, že ne.“

Těžké dveře apartmá se otevřely a jejich matka Shannon vešla dovnitř. Rozzářeně se na Josii zadívala. Přistoupila k ní a zkoumavě si ji prohlížela se zjevnou hrdostí a úžasem, zatímco fotograf pořizoval další snímky. „No tedy! Vypadáš naprosto úžasně.“ Rozzevřela pěst, ve které měla schovaný zmačkaný kapesník, který si přitiskla na oči.

„Mami, zničíš si make-up,“ postěžovala si Trinity.

„Nemůžu si pomoci. Kromě toho, jestli si myslíš, že já jsem hrozná, tak počkej, až uvidíš svého otce. Je úplně mimo.“ Položila druhou ruku Josii na rameno. „Třicet let jsme si mysleli, že tenhle den nikdy nenastane. Že nám zůstane navždy odepřený.“

Josie ji poklepala po ruce. „Já vím.“

„Sakra,“ utrousila Trinity. „Řekla jsem, že nikdo nebude brečet! Žádné slzy na téhle svatbě.“

Josie se zasmála a podívala se na Lisette, které se zaleskly modré oči. Josie se narodila Shannon a Christianovi Payneovým. Když jí a její sestře byly pouhé tři týdny, bývalá uklízečka Lila Jensenová zapálila dům Payneových s dětmi uvnitř. Jejich chůvě se podařilo

Trinity zachránit, ale Josii Lila ukradla a dlouhá léta ji vydávala za své vlastní dítě. Místní úřady i Payneovi věřili, že Josie zahynula při požáru, ale Lila ji odvezla dvě hodiny cesty do Dentonu. Tam podlá únoskyně namluvila Lisettinu synovi Elimu Matsonovi, že Josie je jeho dcera. Neměl důvod Lile nevěřit a vychovával dítě jako vlastní až do své smrti, kdy bylo Josii pouhých šest let. Josie žila v hrůze a Lila jí způsobovala jedno trauma za druhým, dokud ji Lisette v jejích čtrnácti letech nedostala do péče. Pak až do doby před třemi lety, kdy pravda konečně vyšla najevo a Josie se znovu setkala s Payneovými, měly Josie a Lisette jen jedna druhou.

Josie si hned po vysoké vzala svoji lásku ze střední školy Raye Quinna, ale svatba byla malá a s omezeným počtem svatebních hostů. Jediní rodinní příslušníci, kteří se jí zúčastnili, byly Lisette a Rayova matka. Nikdo neodvedl Josii k oltáři k Rayovi, což jí tehdy vyhovovalo. Její život do té doby neprobíhal normálně a musela snášet všechny těžkosti z velké části také sama. Dávalo jí smysl, že má jít uličkou za svým ženichem sama. Teď existoval v jejím životě biologický otec. Během let si vytvořili pouto a Josie byla nadšená, že ji může k oltáři doprovodit.

„Jak to vypadá na straně ženicha?“ zeptala se Misty, než se kdokoli z nich stačil rozplynout v slzách štěstí.

Shannon zamávala kapesníkem ve vzduchu. „Propuklo tam šílenství. Jen Noah je zcela připravený. A Harris honí psa po apartmá.“

„Sakra,“ Misty odstrčila vizážistku, „zajdu tam a řeknu mu, ať se uklidní.“

„Půjdu s vámi,“ řekl fotograf a následoval Misty ven z nevěstina apartmá.